

KEIGO HIGASHINO

ANDUNUD
KAHTLUSALUNE
X

KEIGO HIGASHINO

Andunud
kahtlusalune

Jaapani keelest tõlkinud Margit Juurikas

 TÄNAPÄEV

Originaali tiitel:

Higashino Keigo
Yōgisha Ekkusu no Kenshin
Bungeishunju Ltd, Japan, 2005

東野 圭吾
容疑者Xの献身

Toimetanud Maarja Yano
Korrektuur Sash Uusjärv
Kujundanud Liis Karu

Avaldatud koostöös kirjastusega
Bungeishunju Ltd Japan UNI Agency kaudu.

© Bungeishunju Ltd, 2005
Tõlge eesti keelde © Margit Juurikas, 2017

ISBN 978-9949-85-260-4

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

Kell 7.35, nagu tavaliselt, väljus Ishigami oma korterist. Kuigi märts oli juba käes, oli tuul endiselt üsna jahe. Lõug salli surutud, asus ta teele. Enne tänavale astumist heitis ta pilgu jalgrattahoidlale. Seal oli mitu ratast reas, kuid rohelist jalgratast, mis talle korda läks, ei olnud.

Umbes kakskümmend meetrit lõuna poole kõndides jõudis ta suure Shin-Ōhashi tänavani. Siit vasakule, ida poole, jääb Edogawa linnaosa, läände minnes jõuab Nihonbashini välja. Just enne Nihonbashit vuliseb Sumida jõgi, üle mille viib Shin-Ōhashi sild.

Kõige lühem tee Ishigami töökohani oleks otse lõuna poole suunduda, kus mõnesaja meetrit pärast tuleb vastu Kiyosumi park. Kohe pargi juures asubki eragümnaasium, kus ta töötab. Lühidalt, ta on õpetaja. Ta õpetab matemaatikat.

Ishigami vaatas, kuidas valgusfoor tema silme ees punaseks läks, pööras siis paremale ja võttis suuna Shin-Ōhashi poole. Vastutuul pani tema mantli lehvima. Ta surus käed taskusse, tõmbas end küüru ning venitas sammu pikemaks.

Taevast kattis paks pilvekiht. Selle hall peegeldus värvis Sumida jõegi süngeks. Väikese laeva vastuvoolu rühkimist silmitsedes sammus Ishigami üle Shin-Ōhashi silla.

Teispool silda laskus ta trepist alla. Silla alt läbi jõudnud, hakkas ta piki Sumida jõge kõndima. Mõlemale kaldale on rajatud prome-

naad. Ometigi naudivad perekonnad ja paarikesed jalutamist pisut eemal, Kiyosu silla lähedal, Shin-Ōhashi kanti ei kipu inimesed isegi mitte puhkepäeviti. Miks? Kohale tulles saab sellest kohe aru. Nimelt paikneb siin pikk rivi sinise presendiga kaetud papphurtsikuid, kus elavad kodutud. Kuna hurtsikute kohal kulgeb kiirtee, pakub sinne asukoht arvatavasti paremat varju vihma ja tuule eest. Selle kasuks räägib kasvõi fakt, et teispool jõge ei paista ühtegi sara. Osalt on põhjus ehk selleski, et ühiselt kommuunis on parem elada.

Ishigami kõndis aeglaselt hurtsikute eest mööda. Enamasti on need umbes inimese kõrgused, ent on selliseidki, mis ulatuvad vaid vööni. Taolist sara oleks kohasem pigem kastiks kutsuda, kuid ilmselt piisab külili heitmiseks sellisestki. Hurtsikute ja kastide lähedal kõlkuvad ühiskasutuses pesukuivatusriputid igatahes räägivad sellest, et siin elatakse.

Üks mees pesi kaldavalli ääristavale käsipuule toetudes hambaid. Ishigami oli teda sageli näinud. Mees oli üle kuuekümnene, hallisegused juuksed taga patsis. Küllap ei olnud tal enam tahtmist tööd teha. Kui ta oleks füüsilise töö peal väljas, siis ei logeleks ta sellisel kellajal siin. Sellisele tööle värvatakse varahommikul. Tõenäoliselt ei ole tal kavas ka töötukassasse minna. Isegi kui seal leitaks talle sobilik töö, ei jõuaks ta selliste väljakasvanud juustega tööintervjuunigi. Muidugi on võimalus, et keegi sellises vanuses inimese tööle võtab, samuti nullilähedane.

Teine mees surus oma hurtsiku läheduses tühje plekkpurke lõmmi. Ishigamile oli selline vaatepilt korduvalt silma jäänud, mistõttu kutsus ta meest salamisi Plekkpurgimeheks. Plekkpurgimees paistis olevat umbes viiekümnene. Isiklikke asju oli tal piisavalt, isegi jalgratas. Arvatavasti näitas ta plekkpurkide kogumisega seda, et pole alla andnud. Ta elas kommuuni servas, kuid koht veidi eemal näis privileegina. Ishigamile tundus, et Plekkpurgimees on kommuunis vana tegija.

Pisut eemal, sinise presendiga üle tõmmatud osmikute rea lõpus istus pingil veel üks mees. Tema kunagi oletatavasti beež mantel oli

halliks tuhmunud. Mantli all kandis ta jakki, selle all omakorda valget triiksärki. Küllap hoiab ta lipsu mantli taskus, eeldas Ishigami, kes oli oma mõtetes mehele pannud nimeks Insener, sest oli teda mõni päev varem märganud tööstusajakirja lugemas. Mehe juuksed olid alati lühikeseks lõigatud ja habe aetud. Ilmselt ei olnud Insener veel lootust tööle naasta kaotanud. Võimalik, et ta seab tänagi sammud töötukassa poole, kuid vaevalt et ta tööd leiab. Töö leidmiseks peab ta esmalt oma uhkuse maha suruma. Ishigamile jäi Insener esimest korda silma kümmekond päeva tagasi. Mees ei olnud veel siinse eluga leppinud. Ta tahtis enda ja sinise presendiga hurtsiku elu vahele selge joone tõmmata. Ehkki ta ei tahtnud end kodutuks tunnistada, oli ta sellegipoolest siin.

Ishigami kõndis piki Sumida jõge edasi. Veidi enne Kiyosu silda kohtas ta vanemat naist, kes jalutas oma kolme koeraga. Igal minitaksil oli erinevat värvi kaelarihm: ühel punane, teisel sinine, kolmandal roosa. Kui Ishigami lähemale jõudis, märkas naine teda. Ta naeratas ja kummardas kergelt. Ishigami kummardas vastu.

„Tere hommikust,“ ütles Ishigami.

„Tere hommikust. Külma, kas pole?“

„Üsnagi,“ vastas Ishigami nägu krimpsutades.

Naine soovis talle head päeva ja jätkas oma teed. Ishigami kummardas vastuseks.

Ishigami oli naist ka varem näinud, kilekott käes. Kotis tundus olevat võileib – küllap tema hommikusöök. Järelikult elab üksi, leidis Ishigami. Ja ilmselt siit mitte väga kaugel, sest kord oli ta näinud naist sandaalides ja neid kandes harilikult autot ei juhita. Küllap oli ta abikaasa kaotanud ning elas nüüd koos oma kolme koeraga plokkmajas. Korter pidi avar olema, et kolme koera pidada. Ning kuna tal oli kolm koera, ei saa ta mõnda väiksemasse korterisse kolida. Võis oletada, et ta on küll kodulaenu tagasi maksnud, ent peab kallite halduskulude tõttu kokkuhoidlikult elama. Selle talve jooksul ei olnud ta kordagi ilusalongis käinud ega juukseid värvinud.

Kiyosu silla juures ronis Ishigami trepist üles. Kooli minekuks oleks tal tulnud sild ületada, kuid tema pöördus vastassuunda.

Tee ääres paistis Benten-Tei silt. See on väike poeke, kus müüakse *bentō*'t kaasa. Ishigami avas klaasukse.

„Tere hommikust! Tere tulemast!“ kandus leti tagant Ishigami kõrva tuttav hääl, millest ta kunagi ei tüdinud. Valget mütsi kandev Yasuko Hanaoka naeratas.

Ühtegi teist klienti poes ei olnud. See tegi Ishigami veelgi rõõmsamaks.

„Päeva-*bentō*, palun.“

„Selge. Päeva-*bentō*. Suur tänu!“

Naise hääletoon oli rõõmus. Tema ilmet Ishigami ei näinud, sest tuhnis rahakotis ega vaadanud naisele korralikult otsa. Kuna naine elas tema kõrval korteris, tundis Ishigami, et peaks veel midagi ütleva, aga tal ei tulnud midagi pähe.

Arvet makstes ta siiski kohmas: „Täna on külm, kas pole?“ Tema vaikselt pomisetud sõnad sumbusid aga klaasukse kriginasse, kui uus klient sisse astus ja Yasuko tähelepanu endale tõmbas.

Bentō käes, väljus Ishigami poest. Seekord võttis ta suuna Kiyosu silla poole. Järelilikult oli tema kõrvalepõike põhjuseks olnudki Benten-Tei.

Pärast hommikust kiiret aega muutub Benten-Teis rahulikuks. Seda siiski vaid esmapilgul, sest poes kliente ei ole. Tegelikult käivad just siis tagaruumis ettevalmistused lõunaajaks. Benten-Tei omanikud on sõlminud lepingud mitme firmaga, kellele tuleb toit kaheteistkümneks kohale viia. Seega, kui kliente ei ole, on Yasuko köögis abiks.

Benten-Teis töötab koos Yasukoga neli inimest. Yonazawa ja tema naine Sayoko valmistavad toitu ja on ühtlasi ka omanikud. Kaneko, osalise tööajaga neiu, vastutab kohale veetavate toidukarpide eest, Yasuko tegeleb enamasti poes kohal käivate klientidega.

Enne siin tööle asumist oli Yasuko ametis Kinshichō klubis. Yonazawa oli üks sealsetest püsiklientidest. Sellest, et klubi *mama*

Sayoko on ühtlasi tema abikaasa, sai Yasuko teada veidi enne, kui Sayoko seal ameti maha pani. Ta kuulis seda naiselt endalt.

„Jätta klubi *mama* amet kus see ja teine ja hakata *bentō*-koha perenaiseks... Ei saa kohe mitte temast aru,“ sosistati klientide seas. Sayoko sõnusti oli aga *bentō*-koha pidamine nende ammune unistus ning just selle täitumise nimel ta klubis töötaski.

Benten-Tei avamise järel käis Yasuko vahel neid vaatamas. Äri õitses. Kui nad Yasukot endale appi palusid, oli poe avamisest möödas umbes aasta. Nad olid aru saanud, et juba puht füüsiliselt enam ainult kahekesi hakkama ei saa.

„Sa, Yasuko, ei kavatse ju ometi igavesti baarides töötama jääda. Ka Misato kasvab suureks ning ta võib häbenema hakata, et ema on klubis *hostess*.“

„Tõsi, see pole küll minu asi,“ oli Sayoko lisanud.

Misato oli Yasuko ainus tütar. Isa tal polnud. Vanemad lahutasid viis aastat tagasi. Ilma Sayoko märkusetagi oli Yasuko mõelnud, et nii enam edasi ei saa. Üks asi oli Misato, kuid oma vanusele mõeldes oli kahtlane, kui kaua teda üldse lastakse klubides töötada.

Mõelnud vaid ühe päeva, tegi ta otsuse. Klubi teda kinni ei hoidnud. Öeldi vaid, et nad rõõmustavad koos temaga. Ilmselgelt oli ta tutvusringkond samuti mures olnud, sest tema vanus hakkas peale suruma.

Eelmise aasta kevadel, kui Misato pidi põhikooli minema, kolisid nad oma praegusesse korterisse, sest senisest kodust oli Benton-Tei liialt kaugel. Lisaks hakkas töö varahommikul. Yasuko tõusis hommikuti kell kuus, astus poole seitsme ajal koduuksest välja ja hüppas ratta selga. Rohelise jalgratta selga.

„Kas too keskkooliõpetaja käis täna hommikul jälle?“ küsis Sayoko puhkehetkel.

„Käis. Ta käib siin ju iga päev, kas pole?“ sõnas Yasuko. Sayoko ja ta mees aga vaatasid teineteisele itsitades otsa.

„Mis nüüd siis on?“

„Ei-ei, midagi imelikku ei ole tegelikult. Me lihtsalt arutasime siin hommikul, et sa meeldid tolele õpetajale.“

„Ah?“ Teetass käes, kallutas pahviks löödud Yasuko end taha-poole.

„No eile oli sul vaba päev, eks ole? Ja eile ei käinud ka õpetaja siin. Kas pole veider, et kuigi üldiselt käib ta siin iga päev, ei tule ta vaid nendel päevadel, kui sind ei ole.“

„Ole nüüd. See on puhas juhus.“

„Meie nii ei arva, ega ju,“ otsis Sayoko mehe toetust.

Yonazawa noogutas muiates. „Mu naise sõnul on see juba pike-mat aega kestnud. See, et kui sind tööl ei ole, ei tule ka õpetaja *bentō*’t ostma. Ta kahtlustas seda juba varemgi ning sai eile sai tema kahtlus järjekordse kinnituse.“

„Aga kui välja arvata need päevad, kui pood suletud, siis on minu vabad päevad ju suvalised. Nädalapäeva ega miskit pole paika pandud.“

„Seepärast ongi see veel eriti kummaline. Tä elab su naabruses, eks ju? Küllap ta jälgib, kas lähed välja või mitte, ning teeb nii kindlaks, millal sul vaba päev on.“

„Hmm... Aga ma ei ole välja minnes teda kordagi kohanud.“

„Äkki vaatab kusagilt. Aknast näiteks.“

„Aknast ei tohiks paista...“

„Olgu sellega kuidas on. Igal juhul, kui ta on sinust huvitatud, siis küllap annab ta sellest millalgi märku. Meie muidugi oleme rõõmsad, et tänu sulle on meil püsiklient. Just nagu Kinshichō ajal,“ võttis Yonazawa jutu kokku.

Yasuko naeratas hapult, jõi teetassi tilgatumaks ja jäi mõtisklema kõnealuse keskkooliõpetaja üle.

Tema nimi oli Ishigami. Uude korterisse kolinud, käis ta end naabritele tutvustamas. Siis sai ta ka teada, et mees õpetab keskkoolis. Ishigami oli jässakas, tema nägu oli ümar ja suur. Samas silmad olid tal peenikesed kui niit. Juuksed pealael olid lühikesed ja õhukesed, mistõttu ta mõjus ligi viiekümneaastasena, kuigi tege-likult võis ta ka noorem olla. Välimusele ta vist erilist tähelepanu ei

pööranud, sest kandis alati samu riideid. Sel talvel oli tal üldjuhul seljas pruun kampsun. Kui ta *bentō*'t ostma ilmus, oli ta kampsunile mantli peale tõmmanud. Siiski, pesu ta pesi, sest tema väikesel rõdul nägi aeg-ajalt riided kuivamas. Ilmselt on ta vallaline mees, kel tõenäoliselt abielukogemust pole, oletas Yasuko.

Isegi pärast otsest vihjet sellele, et too õpetaja tunneb tema vastu huvi, ei meenunud talle ühtegi asja, mis võinuks sellele viidata. Mees oli justkui pragu seinas – Yasuko teadis, et ta on kusagil olemas, kuid ei teadvustanud seda eriti endale, sest oli veendunud, et selleks pole tarvidust.

Nende kohtudes ta harilikult tervitas meest, vahel küsis ka maja halduskulude kohta nõu. Kuid mehe enda kohta ei teadnud Yasuko praktiliselt mitte midagi. Alles hiljuti sai talle selgeks, et Ishigami on matemaatikaõpetaja. Sedagi puhtalt sellepärast, et nägi mehe ukse taga vanu kokku nõõritud matemaatikaalaseid raamatuid.

Yasuko lootis, et mees teda kohtingule ei kutsu. Juba üksnes ettekujutus mehe rangest ilmest teda kohtingule kutsudes, tõi Yasuko huultele mõru muige.

Nagu tavaliselt jõudis enne lõunat alanud kiire aeg oma hari-punkti veidi pärast keskpäeva. Olukord rahunes peale kella ühte. See oli juba tavapärane muster.

Yasuko pani parajasti kassaaparaati uut paberit sisse, kui klaasuks avanes ning keegi sisse astus. „Tere tulemast,“ ütles ta ja tõstis pilgu kliendi poole. Samal hetkel ta justkui jäätus. Ta silmad läksid suureks, hääl jäi kurku kinni.

„Sul näib hästi minevat.“ Mees naeratas, kuid tema pilk oli mustjalt sünge.

„Miks... sa siin oled?“

„Mis siin nii väga imestada on? Kui ma selle endale pähe võtan, siis oma endise naise leian ma ikka üles.“ Käed sinise jaki taskusse surutud, vaatas mees poes ringi, justkui otsiks midagi.

„Mis sa must tahad?“ küsis Yasuko teravalt, kuid vaikselt häälel. Ta ei tahtnud, et tagaruumis olevad Yonazawad midagi märkaks.

„Ära vaata mind nii süüdistaval pilgul. Me pole nii ammu koh-
tunud. Võiksid vähemalt võltsnaeratusegi ette manada. Või mis?“
irvitas mees vastikult.

„Kui asja pole, siis mine minema.“

„Aga just seepärast ma tulingi, et mul on asja. Mul on sulle üks
palve. Kas sa saaksid korraks välja tulla?“

„Lolliks oled läinud või? Ma olen ju tööpostil, nagu sa näed,“
ütles Yasuko ja kahetses kohe oma sõnu, sest mees võis seda võtta
nii, et kui ta parajasti tööl ei ole, siis on ta nõus mehe ära kuulama.

Mees limpsas rahulolevalt huuli. „Mis kell sul töö lõppeb?“

„Ma ei taha su juttu kuulda. Ole hea, mine minema ja ära enam
tagasi tule.“

„Oi, sa oled külm!“

„Aga muidugi.“

Yasuko vaatas välja, lootes, et ehk tuleb mõni klient, kuid ei
paistnud kedagi, kes võinuks sisse astuda.

„Nojah, kui sa nii külm oled, siis pole midagi parata. Eks lähen
siis sinna,“ ütles mees kukalt kratsides.

„Kuhu sinna?“ küsis Yasuko halba aimates.

„Kui naine mind ära kuulata ei taha, siis ei jää mul muud üle,
kui tütre jutule minna. Kool on vist siin lähedal, eks?“ Mees ütles
just seda, mida Yasuko oli kartnud.

„Lõpeta! Seda sa ei tee!“

„No aita siis sina mind. Mul ükskõik, kumb teist.“

Yasuko ohkas. Ta tahtis iga hinnaga mehest lahti saada.

„Olen kuueni tööl.“

„Varahommikust kella kuueni? Sind on ikka pikalt tööle pan-
dud.“

„See ei puutu sinusse.“

„Ma tulen siis kuue paiku tagasi.“

„Ei. Ära siia tule. Siit kohe paremale jääb suur ristmik. Selle
lähedal on üks pererestoran. Saame pool seitse seal kokku.“

„Selge. Aga kui sa ei tule, siis...“

„Tulen, tulen. Nüüd aga hakka kiirelt astuma.“

„Olgu, olgu. Sa süd ametu olend...“ Mees vaatas veel kord poes ringi ja lahkus siis. Klaasuks tema järel sulgus prõmakaga.

Yasuko katsus oma otsaesist. Tal hakkas pea kergelt valutama. Tekkis iiveldus. Meeleheide tema rinnus ajas üha sügavamaid juuri.

Shinji Togashiga oli ta abiellunud kaheksa aastat tagasi. Sel ajal töötas Yasuko Akasakas *hostess*'ina. Togashi oli üks sealseid kliente.

Välismaa autosid müüval Togashil läks hästi. Ta tegi Yasukole hinnalisi kingitusi, viis ta kallitesse restoranidesse. Seepärast tundis naine hetkel, mil mees talle abieluettepaneku tegi, end justkui Julia Roberts filmis „Pretty Woman“. Pärast seda, kui esimene abielu oli aia taha läinud, oli Yasuko väsinud tütre kasvatamise nimel töö rabamisest.

Uue abielu algus oli õnnelik. Kuna Togashil oli kindel sissetulek, võis Yasuko baarides töötamise seljataha jätta. Lisaks oli mees ka Misato vastu lahke ning näis, et Misatogi pingutas, võtmaks teda isana.

Ilus elu kukkus äkitselt kokku. Togashi vallandati töölt. Põhjusks oli tema aastatepikkune laiahaardeline raha omastamine. Firma kaebust ei esitanud. Kuna ülemused kartsid vastutavate inimeste küsitlemist, siis mätsiti juhtum kavalalt kinni. Seega, ei midagi erilist. Kuid kogu raha, mille Togashi Akasakas laiaks löi, oli olnud räpane.

Pärast seda Togashi muutus. Või peaks ütleva, et ilmsiks tuli tema tõeline pale. Kuna ta tööle ei käinud, siis istus ta kodus ja vahtis päev läbi lakke või käis hasartmänge mängimas. Kui Yasuko kurta julges, muutus mees vägivaldseks. Lisaks hakkas Togashi veel rohkem jooma. Ta oli pidevalt purjus ning jõllitas naist raevukal pilgul.

Yasukol ei jäänud muud üle, kui tööle tagasi minna. Kogu teenitud raha võttis Togashi jõuga ära. Kui ta püüdis raha mehe eest ära peita, ilmus too palgapäeval baari esimesena ja nõudis naise tasu enda kätte.